

A movie poster for the film 'Rakkauden PAINO' (Love's Burden) featuring Salla Hynninen. The image shows two young women in a dark, rainy setting at night. The woman on the left has long dark hair and wears glasses and a brown trench coat. The woman on the right has long blonde hair and wears a dark jacket. They are both looking off-camera with expressions of concern and fear. In the background, a house with lit windows is visible, and a silhouette of a person stands in the distance. Rain is falling heavily around them.

SALLA HYNNINEN

RAKKAUDEN
PAINO

Salla Hynninen

Rakkauden paino

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Salla Hynninen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7551-6

Kirjan luomiseen on käytetty tekoälyä.

1.

Marraskuu ei ollut Helsingissä vain kuukausi, se oli hidas, tukahduttava mielentila. Se oli kuin hengityssuojain, jonka läpi ilma tuli ohuena ja metallisena. Se oli harmautta, joka tihkui asfalttiin, takkien kauluksiin ja ihmisten puheeseen, kunnes kaikki tuntui yhdeltä samalta tasaiselta murtumiselta. Katukivet olivat liukkaita ja mustia, ja ihmiset kulkivat niiden päällä varovasti, ikään kuin peläten, että maa heidän allaankin voisi pettää. Anna ajatteli usein, että marraskuu ei tullut kaupunkiin kerralla, vaan hiipi sinne, soluttautui hiljaa, kunnes huomasi hengittävänsä sen mukana.

Mainostoimisto *Kajo* yritti parhaansa mukaan taistella tätä vastaan. Se oli rakennettu optimismille, vaikka se oli vain pinta. Toimisto oli sijoitettu vanhaan tehdasrakennukseen, jonka korkeat huoneet ja paljaat tiiliseinät oli valaistu pehmeillä, kalliilla design-lampuilla. Täällä luotiin illuusioita kauneudesta, nuoruudesta ja täydellisyydestä – kaikesta siitä, mitä ulkona vallitseva pimeys yritti nielaista. Anna oli osa sitä koneistoa, mestari rakentamaan kiiltäviä pintoja, joiden alle kukaan ei nähnyt. Hän oli oppinut, miten valo asetellaan niin, että se peittää varjot, ja miten katse johdetaan pois siitä, mikä säröilee.

Anna seisoi toimiston pienessä, klinisessä keittiössä ja katse li, kuinka espressokoneen suuttimista valui lähes mustaa

nestettä. Hän seurasi nesteen pintaa kuin se olisi ollut ainoa asia maailmassa, jota hän saattoi vielä hallita. *Kuppi kerral- laan*, hän ajatteli. *Pieniä, rajattuja hetkiä, joissa kukaan ei vaadi mitään*. Hänen hengityksensä tasaantui aina hetkeksi koneen tasaisen hurinan tahdissa, aivan kuin rytmi olisi voinut järjestää myös hänen sisimpänsä. Hän siirsi silmälasejaan ja näki heijastuksensa koneen kromatusta teräspinnasta. Heijas- tus oli vääristynyt, venynyt hahmo, joka näytti hitaasti hajoa- valta. Anna räpäytti silmiään, aivan kuin kuva olisi korjaantu- nut sillä.

Neljäkymmentä vuotta. Luku tuntui kurkussa asti. Se ei ollut vain ikä, vaan summa kaikesta siitä, mitä oli jätetty sanomatta ja tekemättä. Hänen kasvonsa olivat kapeat, melkein veistok- selliset, mutta silmien ympärillä oli uupumus, jota mikään määrä unta ei korjaisi. Se oli solutason väsymystä, sellaista, joka syntyy vuosia kestäneestä jännityksestä. Pitkät tummat hiukset oli kierretty niin tiukalle nutturalle, että se kiristi pää- nahkaa jokaisella askeleella. Se oli hänen univormunsa: tiukka, hallittu ja särkymätön. Univormu, joka piti kasassa muutakin kuin hiuksia. Jos hiuskarvakaan ei päässyt irti, ehkä koko elämä pysyisi kasassa vielä yhden päivän.

Mutta nutturan alla jomotti. Se oli se tuttu, tylppä särky, joka alkoi takaraivosta aina, kun hän oli nukkunut huonosti. Ja hän nukkui huonosti lähes joka yö, kuunnellen ovenkahvan painumista tai kengän kopsahdusta eteisessä. Hän oli oppinut erottamaan äänistä vaaran asteen, sen, oliko tulossa huuto vai hiljaisuus, joka oli vielä pahempaa. Viime yö oli ollut erityisen vaikea. Markus oli palannut kotiin kahden jälkeen,

kompastunut eteisessä kenkätelineeseen ja alkanut huutaa kadonneita avaimiaan. Anna oli maannut sängyssä silmät auki, sydän hakaten rinnassa, ja toivonut, ettei mies menisi lasten huoneisiin. *Älä herätä heitä, älä anna heidän nähdä tätä*, hän oli hokenut mielessään. Anna oli puristanut peittoa nyrkeissään niin kauan, että sormiin sattui. Lopulta Markus oli sammunut olohuoneen sohvalle, jättäen jälkeensä vain tunkkaisen viinan hajun ja sen painostavan pelon, joka tuntui asuvan heidän kotinsa seinissä kuin home.

Sitten ovi kävi. Kylmä viima pyyhkäisi eteisestä keittiöön asti, ja Anna tunsi niskakarvojensa nousevan pystyyn. Se oli vaistomainen reaktio, elimistön tapa varoittaa muutoksesta. Hänen kehonsa ehti reagoida ennen kuin mieli ehti kysyä miksi. Sisään astui nainen, joka näytti siltä kuin hän olisi tuonut mukanaan palan ulkomaailmaa, sellaista, jota Anna ei enää tuntenut. Jotain, mikä ei ollut laskelmoitua tai pelokasta. Hän oli nuori, tuskin parikymppinen, ja liikkui tavalla, joka vei tilaa häpeilemättä. Hän ei kysynyt lupaa olla olemassa. Se oli Ella.

Uusi työntekijä, jonka CV:ssä oli vielä tuoreena pari vuotta IT-alalta – järjestelmiä, koodeja ja logiikkaa – ja nyt kesken-eräiset opinnot graafisessa suunnittelussa. Ihminen, joka oli vaihtanut rakenteet ja säännöt visuaaliseen ajatteluun ja tuntemiseen. Anna kadehti häntä, vaikkei tiennyt miksi. Ehkä siksi, että hänellä itsellään oli vain rakenteita, muttei enää mitään tuntoa niiden sisällä.

Ella riisui paksun villakangastakkinsa ja ravisti vaaleita hiuksiaan. Ne olivat sekaisin sateesta ja marraskuun pakkasen

tuomasta sähköisyydestä, kurittomat ja elävät. Kun Ella huomasi Annan, hänen kasvoilleen levisi hymy, joka ei ollut kohtelias tai varautunut. Se oli avoin, melkein hävytön tässä hiljaisessa toimistoympäristössä, jossa kaikki oli yleensä niin hillittyä. Hetken, vain silmänräpäyksen ajan, hymy kuitenkin horjahti. Ikään kuin Ella olisi äkkiä miettinyt, oliko astunut liian lähelle, liian nopeasti. Sitten itsevarmuus palasi, entistä kirkkaampana.

”Sä olet varmaan Anna”, Ella sanoi. Hänen äänensä oli matalampi kuin Anna oli odottanut, kumea ja itsevarma.

”Olen”, Anna vastasi ja huomasi äänensä olevan tarpeettoman muodollinen. Hän tunsi itsensä museoesineeksi tämän tyttön edessä.

”Ja sinä olet uusi assistentti. Ella, eikö niin?”

”Joo. Mutta älä kutsu mua assistentiksi, se kuulostaa siltä, että mä keitän vain kahvia”, Ella sanoi ja astui askeleen lähemmäs. Hän ei pysähtynyt turvavälin päähän, vaan tuli suoraan Annan henkilökohtaiseen tilaan. Hän tuoksui sateelta, kylmältä ulkoilmalta ja joltain miedolta, mutta kalliilta hajuvedeltä. Se tuoksu oli kuin lupaus jostakin muusta.

Anna tunsi hämmäntävän jännitteen väreilevän ilmassa. Se tuntui fyysisenä paineena rintalastan alla, pienenä kipinä, joka ei kuulunut tähän paikkaan eikä tähän hetkeen. Se ei ollut pelkkää uuden työkaverin tapaamista. Ellan katse oli viipyilevä, tutkiva ja niin intensiivinen, että Anna tunsi tarvetta suoristaa selkäänsä, vetää panssarinsa tiukemmin ympärilleen. Tyttö katsoi häntä tavalla, jota Markus ei ollut tehnyt vuosiin:

hän katsoi ihmistä, ei kohdetta tai palvelijaa. Hän katsoi kuin olisi nähnyt jotakin, minkä Anna oli yrittänyt haudata syvälle.

”Sulla on särö lasissa, Anna. Tuolla reunassa”, Ella sanoi ja osoitti Annan silmälaseja.

Anna hätkähti ja nosti käden sangan viereen. Sydän hypähti kurkkuun. Hän ei enää muistanut pientä lohkeamaa kehyksessä. Se oli tullut viime viikolla, kun Markus oli tönäissyt häntä eteisessä hänen yrittäessään ottaa mieheltä viinapulloa pois. Se oli pieni, lähes näkymätön muisto väkivallasta, jota hän kantoi kasvoillaan päivittäin. Se oli reikä hänen suojauksessaan, ja tämä tyttö näki sen heti.

”Se ei haittaa näkemistä”, Anna sanoi tiukasti ja kääntyi kahvikoneen puoleen. Hän halusi katkaista tuon porautuvan katseen.

”Halkeamat ovat mielenkiintoisia”, Ella jatkoi, ja hänen äänensä pehmeni entisestään. ”Niistä pääsee valo sisään. Ja niistä näkee, mitä on pinnan alla. Ehkä sä et halua nähdä ulos, vaan sä haluat, että joku näkee sisään?”

Anna nielaisi. Hänen kätensä tärisivät. Kukaan ei ollut puhunut hänelle tällä tavalla vuosiin – riisunut häntä paljaaksi pelkillä sanoilla, ilman että häneen edes koskettiin. Hän otti kuppinsa ja poistui keittiöstä nopeasti, melkein juosten, mutta tunsu Ellan katseen selässään koko matkan työhuoneeseensa. Se katse poltti takaraivossa kuin sähköisku, kutittaen jotain vanhaa ja kipeää.

Työpäivä eteni hitaasti. Anna yritti uppoutua uuden luksuskelloasiakkaan kampanjaan, mutta hänen mielensä harhaili.

Ajatukset palasivat vasten hänen tahtoaan keittiöön, siihen tapaan, jolla Ella oli katsonut häntä – ei vaativasti, vaan odottaen. Hän katsoi näytöltään kelloa, joka maksoi kymmenen tuhatta euroa, ja ajatteli, kuinka se ei silti kyennyt pysäyttämään aikaa tai korjaamaan rikkoutuneita asioita. Se oli vain kultainen kahle ranteessa. Hänen mielensä vaelsi menneisyyteen, aikaan, jolloin hän oli itse ollut parikymppinen. Hän muisti ne haaveet, joita ei enää ollut. Hän oli opiskellut taidehistoriaa ja uskonut, että maailma oli häntä varten, avoin kangas. Sitten hän oli tavannut Markuksen. Markus oli ollut kymmenen vuotta vanhempi, menestynyt, charmikas ja täydellinen – kunnes naamio alkoi murtua. Alkoholi oli hiipinyt heidän elämänsä hitaasti, ensin iloisena juhlanan, sitten vaivihkaa välttämättömyytenä ja lopulta hirviönä, joka söi kaiken tieltään. Ja nyt hän oli tässä, vankina omassa täydellisessä elämässään.

Hän istui työhuoneessaan, lasiseinän takana, ja yritti hioa kampanjan väripalettia. Mutta hänen katseensa karkasi jatkuvasti ulos, avokonttoriin. Ella oli saanut paikan aivan hänen huoneensa edestä. Nuori nainen liikkui tuolillaan levottomasti, kuunteli musiikkia suurista kuulokkeistaan ja piirteli välillä luonnoskirjaansa. Välillä Ella kohotti katseensa ja katsoi suoraan lasin läpi Annaa. Hän ei kääntänyt katsettaan pois, kun Anna jäi kiinni tuijottamisesta. Hän vain hymyili hitaasti, kuin heillä olisi ollut yhteinen salaisuus, jota Anna ei ollut vielä valmis myöntämään itselleen. Anna tunsu vatsanpohjassaan pienen, terävän nipistyksen – ei häpeää, vaan jotain vaarallisempaa.

Iltapäivällä, kun toimisto alkoi hämärtyä ja ulkona räntäsade piiskasi ikkunoita, Ella koputti lasioveen ja astui sisään odottamatta vastausta. Hän toi mukanaan levottomuutta, joka täytti huoneen. Hänellä oli mukanaan pino paperisia luonnoksia.

”Nämä sun kellomainokset”, Ella aloitti ja levitti paperit Annan pöydälle. Hän tuli jälleen aivan Annan viereen, niin lähelle, että Anna saattoi tuntea nuoren naisen kehon lämmön. ”Ne ovat teknisesti täydellisiä. Valot, varjot, sommittelu... kaikki on kohdallaan. Mutta ne ovat kuolleita.”

Ella nojautui pöydän yli, ja hänen olkapäänsä hipaisi Annan käsivartta. Ennen kosketusta Anna ehti ajatella, että tämä ei ole ok. Ajatus ei kuitenkaan ehtinyt pidemmälle. Kosketus oli sähköinen. Anna tunsu sykäyksen kulkevan kättään pitkin ylös, suoraan rintaan. Se oli pelottavaa, kiellettyä ja täydellisen huu maavaa. Se oli tunne, jota hän ei ollut kokenut vuosikymmeeniin – aito, sähköinen reaktio, joka heräsi pelkästä ihokontaktista. Hänen oli vaikea hengittää tasaisesti. *Mene pois*, hän halusi sanoa, mutta samalla hän halusi kurkottaa ja tarttua kiinni.

”Mitä sä tekisit toisin?” Anna kysyi. Hänen äänensä oli pelkkä karkea kuiskaus, joka tuntui peittävänsä hänet.

Ella kääntyi katsomaan häntä. He olivat niin lähekkäin, että Anna näki Ellan ripsien jokaisen kaaren ja pienen luomen hänen vasemman silmänsä alla. Anna tunsu itsensä vanhaksi ja paljaaksi yhtä aikaa. Nuoren naisen iho tuoksui nyt lämpimältä, aurinkoiselta kesäpäivältä, vastakohdalta kaikelle tälle marraskuun harmaudelle.

”Mä särkisin tuon lasin”, Ella sanoi ja laski kätensä Annan käden päälle, joka lepäsi pöydällä. Anna ei vetänyt kättään pois heti, ja se viive tuntui kohtalokkaalta. ”Mä laittaisin näihin kuviin jotain, mikä tuntuu siltä, että se voi loppua millä hetkellä hyvänsä. Koska se on ainoa asia, mikä tekee ajasta arvokasta. Se, että se kuuluu. Että sä et voi saada tätä hetkeä takaisin.”

Ella liikautti sormiaan Annan kämmenselällä. Se oli hidas, kokeileva liike. Anna tunsi hengityksensä salpaantuvan. Hän katsoi Ellan huulia ja sitten takaisin silmiin. Hän tiesi, että hänen pitäisi perääntyä, huomauttaa ikäerosta, työpaikan säännöistä, avioliitostaan. Mutta hän oli jähmettynyt paikoilleen, sokaistuna siitä sähköstä, joka virtasi heidän välillään kuin virta oikosulussa. Hän halusi uskoa, että halkeamasta todella pääsi valoa sisään.

”Sulla on surulliset silmät, Anna”, Ella kuiskasi. ”Mutta ne ovat myös kauneimmat silmät, jotka olen nähnyt pitkään aikaan. Mä haluaisin nähdä, miltä ne näyttävät, kun sä et pelkää.”

Ella nosti kätensä Annan kädeltä ja siirsi hyvin hitaasti yhden irtosuortuvan Annan kasvoilta. Hänen sormenpäänsä hiipaisi Annan korvanlehteä ja leukalinjaa. Se oli niin intiimi ele, että se tuntui melkein suudelmalta. Anna sulki silmänsä ja tunsi, kuinka viisitoista vuotta kestänyt jää hänen sisällään alkoi halkeilla ja sulaa tuskallisesti. Se tuntui elämältä.

Sitten puhelin pärähti pöydällä. Se oli raaka, särisevä ääni, joka rikkoi hetken kuin kivi peilin. Se oli todellisuus, joka vaati paikkansa.

MARKUS.

Nimi välkyi näytöllä mustana ja uhkaavana. Jännite katkesi huoneesta silmänräpäyksessä. Anna hätkähti ja veti kätensä pois, suoristaen selkensä välittömästi. Naamio palasi kasvoille sekunnissa, jäykkänä, kylmänä ja elottomana. Veri pakeni hänen kasvoiltaan.

”Mun on pakko vastata”, hän sanoi kireästi ja otti puhelimen hätäisesti.

Ella perääntyi askeleen, mutta ei poistunut huoneesta heti. Hänen katseessaan oli jotain uutta – huolta ja sääliä, jota Anna ei voinut sietää, koska se teki hänen tilanteestaan todellisen. Se teki hänestä pienen. ”Totta kai. Mä meen jatkamaan niitä luonnoksia.”

Kun Ella lähti, Anna vastasi puhelimeen. Hänen kätensä tärisivät niin kovaa, että hän joutui puristamaan puhelinta molemmin käsin, jotta ääni ei kuuluisi ulos.

”Missä sä viivyt?” Markuksen ääni oli matala, vaarallinen ja jo valmiiksi kireä. Anna tiesi, että ilta olisi pitkä. ”Jimi on taas omassa huoneessaan ovi lukossa, eikä täällä ole tehty mitään. Elias itkee. Luuletko sä, että mä olen joku sun vitun palvelija?”

”Olen tulossa, Markus. Työt venyivät. Tulen kaupan kautta”, Anna vastasi mekaanisesti, ääni vailla tunnetta. Se oli hänen selviytymisäänensä. Tyhjä ja taipuisa.

”Tule heti, tai mä tulen hakemaan sut sieltä. Ja usko mua, sä et halua, että mä tulen sinne tässä kunnossa näyttämään sun työkavereille, millainen sä oikeasti olet.”

Puhelu katkesi. Anna jäi tuijottamaan pimeää näyttöä. Hän tunsu olonsa saastaiseksi, kuin jokin kaunis olisi liattu. Hetki Ellan kanssa tuntui nyt kaukaiselta unelta, valheelta, jota

hänellä ei ollut oikeutta kokea. Hän katsoi pöytää, jossa Ellan sormet olivat juuri olleet, ja tunsu fyysistä pahoinvointia.

Hän keräsi tavaransa hätäisesti, melkein paeten omaa huonettaan. Hän ei uskaltanut katsoa Ellaan päin kävellessään ulos avokonttorin läpi, mutta hän tunsu Ellan katseen seläsään kuin polttomerkin. Hän tunsu Ellan säälin, ja se sattui enemmän kuin Markuksen viha.

Anna astui ulos kylmään sateeseen. Hän käveli autolleen ja istui sisään, mutta ei käynnistänyt moottoria heti. Hän painoi otsansa hetkeksi ratin yläosaa vasten ja hengitti sisään. Hän katsoi peiliin ja näki särön silmälaseissaan. Ella oli ollut oikeassa. Halkeama oli siinä, ja nyt se alkoi levitä vääjäämättä. Se ei ollut enää vain laseissa, se oli hänessä.

Hän mietti ikäeroa. Ella oli kaksikymmentä, täynnä mahdollisuuksia, valoa ja tulevaisuutta. Hän oli kuin lupaamaton aamu. Hän itse oli neljäkymmentä, sidottu mieheen, joka tuhosi kaiken mihin koski, ja kahteen poikaan, jotka hän yritti pelastaa samalta kohtalolta. Mitä hänellä oli annettavaa Ellalle? Vain raunioita ja hiljaisuutta. Vain vankeutta.

Silti, kun hän käynnisti auton ja lähti ajamaan kohti Espoota, kohti pimeyttä, hän ei voinut unohtaa sitä vetovoimaa. Se oli asettunut häneen kuin vieras elin, pieni mutta painava. Se oli painavampaa kuin Markuksen viha tai kodin velvollisuudet. Se oli kaipuuta johonkin, mikä voisi pelastaa hänet, tai tuhota kaiken lopullisesti. Hän puristi rattia niin kovaa, että rystyset olivat valkoiset. Kotona odotti helveti, mutta hänen sormenpäissään tuntui yhä Ellan ihon lämpö.

JOS ET OLE MINUN, ET OLE KENENKÄÄN

Anna on elänyt vuosia varoen ääniä, katseita ja vääriä sanoja. Hän on oppinut miten selvitään miehen kanssa, joka ei anna periksi.

Sitten hän tapaa Ellan.

Ja joku huomaa sen.

Kun pelko hiipii kotiin, työpaikalle ja lopulta ihon alle, Annan on tehtävä valinta: jatkaa elämää valheessa tai kohdata mies, joka on valmis tuhoamaan kaiken.

Rakkauden paino on psykologinen draama vallasta, kontrollista ja väkivallasta, mutta myös tarina kielletystä läheisyydestä - siitä kuinka vaarallista voi olla tulla nähdyksi ja rakastetuksi ensimmäistä kertaa.

